

REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Dubrovniku
Dubrovnik

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Dubrovniku po sutkinji Ani Srhoj, u pravnoj stvari tužitelja Renata Garbin, Moluntska 2, Dubrovnik, OIB: 22564067790, koju zastupa punomoćnica Nada Ogresta, odvjetnica iz Dubrovnika, protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d., Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, kojeg zastupa punomoćnik Boris Bilić, odvjetnik iz Odvjetničkog društva Matulić, Bilić i Vrsalović d.o.o. iz Splita, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 16. rujna 2026. u nazočnosti tužitelja, zamjenika punomoćnika tužitelja i odsutnosti uredno pozvanog punomoćnika tuženika, 15. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

Nalaže se tuženici PRIVREDNA BANKA ZAGREB D.D. Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732 isplatiti tužiteljici RENATI GARBIN, Moluntska 2, Dubrovnik, OIB: 22564067790, iznos od 2.734,14 EUR (dvijetisućesedamstotridesetčetirieuraičetnaestcenti) zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućima:

na iznos od 13,19 EUR od 15.02.2007
na iznos od 11,99 EUR od 15.03.2007
na iznos od 12,97 EUR od 15.04.2007
na iznos od 12,24 EUR od 15.05.2007
na iznos od 12,53 EUR od 15.06.2007
na iznos od 11,94 EUR od 15.07.2007
na iznos od 35,10 EUR od 15.08.2007
na iznos od 58,77 EUR od 15.09.2007
na iznos od 55,23 EUR od 15.10.2007
na iznos od 57,95 EUR od 15.11.2007
na iznos od 54,51 EUR od 15.12.2007
na iznos od 57,51 EUR od 15.01.2008
na iznos od 72,58 EUR od 15.02.2008
na iznos od 85,57 EUR od 15.03.2008
na iznos od 90,01 EUR od 15.04.2008
na iznos od 83,46 EUR od 15.05.2008

na iznos od 86,25 EUR od 15.06.2008
 na iznos od 77,59 EUR od 15.07.2008
 na iznos od 74,57 EUR od 15.08.2008
 na iznos od 73,99 EUR od 15.09.2008
 na iznos od 73,34 EUR od 15.10.2008
 na iznos od 76,86 EUR od 15.11.2008
 na iznos od 71,18 EUR od 15.12.2008.
 na iznos od 83,81 EUR od 15.01.2009.
 na iznos od 87,84 EUR od 15.02.2009
 na iznos od 76,66 EUR od 15.03.2009
 na iznos od 84,20 EUR od 15.04.2009
 na iznos od 80,86 EUR od 15.05.2009
 na iznos od 81,36 EUR od 15.06.2009
 na iznos od 78,33 EUR od 15.07.2009
 na iznos od 79,14 EUR od 15.08.2009
 na iznos od 79,13 EUR od 15.09.2009
 na iznos od 74,71 EUR od 15.10.2009
 na iznos od 77,04 EUR od 15.11.2009
 na iznos od 73,39 EUR od 15.12.2009
 na iznos od 76,61 EUR od 15.01.2010
 na iznos od 76,65 EUR od 15.02.2010
 na iznos od 68,15 EUR od 15.03.2010
 na iznos od 75,71 EUR od 15.04.2010
 na iznos od 73,97 EUR od 15.05.2010
 na iznos od 75,72 EUR od 15.06.2010
 na iznos od 74,65 EUR od 15.07.2010,

sve do isplate, po stopi propisanoj čl.1. Uredbe o visini stope zatezne kamate za razdoblje do 31. prosinca 2007. godine, od 1. siječnja 2008.. godine do 31. srpnja 2015. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je važila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022 godine teku po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećano za tri postotna poena, za razdoblje od 1. siječnja 2023. godine do 29. prosinca 2023. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30.prosinca 2023.godine do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku 15 dana.

riješio je

I. Ne dopušta se preinaka tužbe iz podneska tužiteljice od 7. lipnja 2026. dodavanjem deklaratornog tužbenog zahtjeva koji glasi: "Utvrđuju se da ne proizvode pravne učinke i da su ništetne odredbe o nepoštenom ugovaranju promjenjive kamatne stope sadržane u čl.4.Ugovoru o kreditu broj OV-5997/06 (broj ugovora 9011293561) od 9. svibnja 2006. godine sklopljen između tuženice PRIVREDNA BANKA ZAGREB D.D. Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732 i tužiteljice RENATE GARBIN, Moluntska 2, Dubrovnik, OIB: 22564067790, kao korisnice kredita. "

II. Utvrđuje se da je tužba povučena u dijelu kojim tužitelj zahtijeva isplatu iznosa od 1.247,54 EUR sa zateznim kamatama.

III. Nalaže se tuženici PRIVREDNA BANKA ZAGREB D.D. Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732 naknaditi tužiteljici RENATI GARBIN, Moluntska 2, Dubrovnik, OIB: 22564067790, parnični trošak u iznosu od 1.773,17 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 15. listopada 2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi tvrdi da je s tuženikom Privrednom bankom Zagreb d.d. sklopila 9. svibnja 2006. Ugovor o kreditu broj OV-5997/06 (broj ugovora 9011293561) temeljem kojeg joj je tuženik isplatio iznos od 101.978,99 CHF primjenom valutne klauzule i kamatne stope koja je u vrijeme sklapanja ugovora iznosila 4,27% godišnje. Navedeni je kredit tužiteljica bila prisiljena zbog nerazumnog povećanja kamatne stope isplatiti u cijelosti 2010. godine. Navedenim ugovorom o kreditu, tuženik je koristeći svoj položaj nezakonito ugovorio (čl. 4 Ugovora) promjenjivu kamatnu stopu jednostranom odlukom, bez pristanka i utjecaja dužnika (tužiteljice) i bez da su u ugovoru navedeni podaci/parametri potrebni za izračun kamatne stope, te na taj način obračunavao i naplatio veće iznose kamata od onih koji mu stvarno pripadaju. Tužiteljica je u dobroj vjeri držala da joj tuženik kojemu to osnovna djelatnost, obračunava i naplaćuje kamate sukladno zakonu i sklopljenom ugovoru. Tek presudama Trgovačkog suda u Zagrebu, posl. br. P-1401/2012 od 04.07.2013. i Visokog trgovačkog suda posl. br. PŽ-7129/13-4 u kolektivnom sudskom procesu, tužiteljica saznaje da je tuženik nepošteno i nezakonito postupio prilikom obračuna i povećanja kamatne stope. Tuženik je povrijedio kolektivne interese i prava potrošača pa tako i tužiteljice na način da je u ugovorima nepoštene odredbe, te jednostrano vršio izmjenu kamatne stope na štetu tužiteljice, pri čemu nije istu informirao ni o namjeri niti o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke koju je bio dužan učiniti prilikom zaključenja ugovora o kreditu. Na taj način je tuženik povrijedio odredbe Zakona o obveznim odnosima i Zakona o zaštiti potrošača na štetu tužiteljice. Svojim nezakonitim radnjama tuženik je oštetio tužiteljicu na način da joj je jednostranom promjenom kamatne stope po gore navedenom kreditu naplatio cca 30.000,00 više od pripadajućeg iznosa kamata. Tužiteljica nije u mogućnosti dostaviti točan izračun iznosa za koje je oštećena u trenutku podnošenja

ove tužbe zbog činjenice što je banka odugovlačila s dostavom tražene dokumentacije i tužiteljčinu traženju je udovoljila uoči podnošenja tužbe zbog čega će tužiteljica tužbeni zahtjev precizirati nakon što se financijskim vještačenjem utvrdi o kolikom je iznosu riječ. Slijedom navedenog, predlaže donijeti presudu kojom će se naložiti tuženiku isplata iznosa od 30.000,00 HRK s pripadajućim zateznim kamatama.

2. Tuženik se u odgovoru na tužbu protivi tužbi i tužbenom zahtjevu. Točno je da su parnične stranke zaključile ugovor o kreditu temeljem kojeg joj je tuženik isplatio iznos od 101.978,99 CHF primjenom valutne klauzule i kamatne stope koja je u vrijeme sklapanja ugovora iznosila 4,27% godišnje. Ističe prigovor prekluzije prava, navodi jer je kredit u cijelosti otplaćen pa smatra da je tužitelj prekludiran u pravu jer se na njega ne mogu primijeniti presude donesene u kolektivnom sporu. Smatra da presude iz kolektivnog spora nisu obvezujuće za sud u ovom postupku. Nadalje, tuženik ističe kako iz odredbe čl. 138.a Zakona o zaštiti potrošača te čl. 502. Zakona o parničnom postupku, kao temelju po kojem bi presuda donesena u navedenom kolektivnom sporu obvezivala sudove povodom zahtjeva potrošača, proizlazi da se fizičke i pravne osobe mogu pozvati na pravno utvrđenje iz presude donesene u tom sporu samo u posebnim parnicama za naknadu štete, dok se ovdje radi o parnici radi stjecanja bez osnove. S druge strane, tuženik navodi da je odredbom čl. 26. Zakona o obveznim odnosima izričito dopušteno ugovaranje promjenjive kamatne stope. Pri tome tuženik ukazuje da niti Hrvatska narodna banka nije podržavala ukidanje valutne klauzule, već dapače ista u svojim redovnim očitovanjima i izvještajima o radu banaka navodi kako banke koje posluju u RH u svojim ponudama građanstvu uobičajeno svoje kreditne i depozitne proizvode nude uz administrativno promjenjivu kamatu stopu- stopu koja se mijenja po odluci uprave banke. Sve do izmjena ZPK-a iz 2013. ni tuženik nije imao zakonsku obvezu u pogledu izmjene ili usklađivanja odredbi o kamatnoj stopi u postojećim ugovorima u o kreditu na način da definira parametre promjenjivosti. Tuženik nikada kamatnu stopu nije mijenjao proizvoljno, bez točno utvrđenih kriterija. Tuženik smatra da novi kriteriji promjene kamatne stope uvedeni su izmjenama i dopunama ZPK iz 2013. godine koji je na snazi od 01.siječnja 2014., pa primjena toga zakona u pogledu reguliranih kriterija promjene kamatne stope, na period prije njegova stupanja na snagu svakako je nedopuštena. Konkretno Ugovor o kreditu zaključen je 2006. godine u vrijeme važenja Zakona o zaštiti potrošača iz 2003. (NN 96/03) kao i u vrijeme važenja Općih uvjeta poslovanja tuženika na snazi od 01.11.2004. godine do 14.07.2009. godine, koji su bili javno objavljeni na internetskim stranicama tuženika i dostupni u svim poslovnicama tuženika. Odredbom čl. 59. ZZP propisan je obvezan sadržaj ugovora o potrošačkom zajmu, koji između ostalog treba sadržavati odredbu o godišnjoj kamatnoj stopi i pretpostavkama pod kojima se ona može promijeniti, kao i o efektivnoj kamatnoj stopi i pretpostavkama pod kojima se ona može promijeniti. Kriteriji promjenjivosti kamatne stope sadržani su i u odredbi članka 3.6. prednje navedenih Općih uvjeta tuženika. Tuženik je nadalje sukladno odredbi članka 306. st. 4. ZOKI učinio potrošačima dostupnim uvjete promjenjivosti kamatne stope u formi informacije o načinu promjene kamatnih stopa po kreditima građana promjenjivih temeljem odluka nadležnih tijela banke. Nakon stupanja na snagu ZOKI, tuženik je sukladno odredbi članka 308. stavak 1. citiranog zakona informirao tužitelja o promjeni kamatne stope 15 dana prije primjene izmijenjene stope te je uz obavijest dostavljao izmijenjeni otplatni plan. Imajući u vidu gore izneseno, tuženik smatra da je jasno da je da tuženik prilikom zaključivanja predmetnog ugovora s tužiteljem, u cijelosti poštovao tada važeću

zakonsku regulativu. Pozivanje na zakonsku regulativu važeću danas, a ne u vrijeme zasnivanja obveze, smatra pogrešnim. Dodaje da je osim toga je predmetni Ugovor o kreditu solemniziran od strane javnog bilježnika te ima snagu javnobilježničkog akta, dok je tužitelj poslovno sposobna osoba te pri razmatranju ponuđenog ugovora nije izdvojio niti jedno pitanje kao sporno ili tražio bilo kakva razjašnjenja svojih ugovornih obveza iz čega tuženik zaključuje da su tužitelju sve ugovorne odredbe bile jasne radi čega tuženik ne može preuzeti odgovornost za potrošača niti se od njega može očekivati da pregovara o pojedinačnim odredbama ugovora o kreditu sa svakim od njih. Osim toga, tuženik ističe i prigovor zastare detaljno ga obrazlažući. Slijedom svega navedenoga predlaže tužbeni zahtjev odbiti kao neosnovan u cijelosti te potražuje naknadu parničnog troška.

2.1. Podneskom od 1. srpnja 2022. tuženik ukazuje da je predmetni ugovor o kreditu u cijelosti isplaćen i zatvoren s danom 6. prosinca 2010. te da bi prvenstveno trebalo raspraviti istaknute prigovore prekluzije i zastare.

3. Tužiteljica je podneskom od 7. lipnja 2026. uskladila tužbeni zahtjev s nalazom i mišljenjem vještaka te potražuje isplatu iznosa od 2.734,14 EUR s pripadajućim zateznim kamatama (umjesto prvotno zatraženog iznosa od 30.000,00 HRK-3.981,68 EUR), uz naknadu troškova parničnog postupka. Ujedno, tužiteljica je preinacila tužbu isticanjem deklaratornog zahtjeva radi utvrđenja ništetnosti ugovorene odredbe o pravu banke izvršiti promjenu kamatne stope sukladno jednostranoj odluci, sadržanoj u članku 4. ugovora.

3.1. Tuženik se protivio preinaci tužbe isticanjem deklaratornog zahtjeva radi utvrđenja ništetnosti ugovorene odredbe, držeći da je takav zahtjev tužiteljica mogla istaknuti i u podnesenoj tužbi. Nadalje, obzirom uređeni tužbeni zahtjev u naravi predstavlja smanjenje tužbenog zahtjeva s iznosa od 3.981,68 EUR na iznos od 2.734,14 EUR, ne protivi se povlačenju, ali traži razmjerni trošak.

3.2. Preinaka tužbe jest promjena istovjetnosti zahtjeva, povećanje postojećeg ili isticanje drugog zahtjeva uz postojeći, kako to propisuje odredba članka 191. stavak 1. ZPP-a. S obzirom na to da je tužiteljica dodatno istaknula i deklaratorni zahtjev radi utvrđenja ništetnosti ugovorene odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, radi se o preinaci tužbe. Tužba se može preinaciti do zaključenja prethodnog postupka, a iznimno do zaključenja glavne rasprave ako je bez svoje krivnje nije mogao preinaciti do zaključenja prethodnog postupka. Nakon dostave tužbe tuženiku za preinaku tužbe potreban je pristanak tuženika; ali i kad se tuženik protivi, sud može dopustiti preinaku ako smatra da bi to bilo svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama (članak 190. stavak 1.-3. ZPP-a). Međutim, obzirom je tužba preinacena dodavanjem deklaratornog zahtjeva nakon zaključenja prethodnog postupka, a sud drži da je deklaratorni zahtjev tužiteljica mogla postaviti do zaključenja prethodnog postupka, pri čemu se tuženik izričito usprotivio preinaci, ovaj sud je stajališta da u konkretnom slučaju preinaka dodavanjem deklaratornog tužbenog zahtjeva nije svrsishodna za konačno rješenje odnosa među strankama, budući da je u odnosu na postavljeni kondemnatorni zahtjev radi isplate moguće meritorno odlučiti na temelju stanja spisa obzirom sud ocjenjuje pitanje ništetnosti ugovorne odredbe o pravu banke jednostrano promijeniti kamatnu stopu kao prethodno pitanje relevantno za odlučivanje o tužbenom zahtjevu za isplatu preplaćenog po osnovi kamate. Stoga je odlučeno kao pod točkom I. izreke rješenja.

3.3. Kako je tuženik pristao na smanjenje tužbenog zahtjeva, primjenom čl. 193. stavak 2. ZPP-a, odlučeno je kao u točki II. rješenja.

4. U tijeku postupka sud je pročitao sve isprave koje prileže spisu, i to Ugovor o kreditu broj: 9011293561 od 09.05.2006. (stranica 5-8 spisa), otplatnu tablicu (stranica 9-11), Sporazum o zasnivanju založnog prava na nekretninama i pravu na neposrednu ovrhu od 12. prosinca 2008. (stranica 12-14 spisa), knjigovodstvenu karticu (stranica 15-18, 69-75 spisa), pregled uplata po kreditu na dan 7. lipnja 2019. (stranica 19 spisa), sudsku praksu i članke koje je tuženik dostavio u spis (stranica 26-29, 39-46, 52-58, 101-143, 153-164 spisa), plan otplate kredita (stranica 65-66, 76), pregled uplata kredita na dan 4. listopada 2022. (stranica 67-68 spisa), proveo je dokaz knjigovodstveno-financijskim vještačenjem po sudskom vještaku Ivani Sušić koja je u spis dostavila pisani nalaz i mišljenje (stranica 86-92 spisa) te usmeno iznijela nalaz i mišljenje (stranica 165-167 spisa) te je saslušao tužiteljicu (stranica 176-177 spisa).

4.1. Sud nije proveo u odgovoru na tužbu predloženi dokaz saslušanjem kao svjedoka javnog bilježnika. Naime, tuženik je navedeni dokazni prijedlog iznio paušalno, a na pripremnom ročištu niti do zaključenja prethodnog postupka, bilo usmeno na ročištu ili pisanim podneskom nije konkretno odredio ime javnog bilježnika niti njegovo saslušanje. Osim toga, ovaj sud je stajališta da prijedlog za saslušanje javnog bilježnika nije valjan dokaz jer javni bilježnik upozorava stranke o pravnim posljedicama ugovora, a ne razjašnjava im financijske posljedice samog ugovora, dakle da se tim dokaznim prijedlogom ne može utvrđivati obaviještenost potrošača prije sklapanja konkretnog ugovora.

5. Ocjenom provedenih dokaza kako svakog zasebno tako i u njihovoj ukupnosti, te na temelju rezultata cjelokupnog postupka, zaključak je suda da je tužbeni zahtjev osnovan.

6. U ovoj pravnoj stvari nije sporno da su stranke sklopile Ugovor o kreditu broj 9011293561 od 9. svibnja 2006. potvrđen kod javnog bilježnika Katice Valić iz Zagreba ,posl.br.OV-5597/06 dana 16. svibnja 2006. za iznos 101.978,99 CHF po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita (u tekstu: Ugovor o kreditu) kojeg je tužiteljica u cijelosti otplatila, da je u članku 4. Ugovora o kreditu korisnik kredita se obvezao platiti banci kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno odluci Banke o kreditiranju građana i da je u čl. 7. toga Ugovora o kreditu ugovoreno da se navedeni kredit otplaćuje u 120 jednakih mjesečnih anuiteta plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste tuženika važeće na dan plaćanja.

6.1. Sporno je, jesu li navedene ugovorne odredbe protivne pozitivnim propisima Republike Hrvatske odnosno jesu li ništetne te je li slijedom toga tuženik u obvezi tužitelju isplatiti razliku između plaćenih iznosa i prvotno ugovorenih iznosa do koje je došlo zbog promjenjive kamatne stope. Također je sporno je li nastupila zastara utuženog potraživanja s obzirom je tuženik istakao prigovor zastare.

7. U odnosu na nepoštenu ugovornu odredbu o promjenjivoj stopi redovne kamate i valutne klauzule, vođen je sudski postupak zaštite kolektivnih interesa potrošača

pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, povodom tužbe Udruge Potrošač - Hrvatski savez udruge za zaštitu potrošača protiv osam poslovnih banaka, među kojima je i ovdje tuženik, a u kojem postupku je sud dana 04. srpnja 2013. donio presudu poslovni broj P-1401/2012 kojom je utvrđeno da je, između ostalih, tuženik (u razdoblju od 1. siječnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima, ništetne i nepoštene odredbe na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, te u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik, kao trgovac, i korisnici kreditnih usluga, kao potrošači, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača pa je time tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03.) u razdoblju od 10. rujna 2003. do 6. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09., 133/09.) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Spomenuta presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 u dijelu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača za ugovorenu redovnu kamatnu stopu koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva, potvrđena je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014.g. Vrhovni sud Republike Hrvatske je 09. travnja 2015. donio presudu poslovni broj Revt-249/14-2 kojom je odbijena, između ostalog, i revizija ovdje tuženika protiv spomenute presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske.

8. Dakle, pravomoćnom presudom u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača utvrđeno je da je tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. (u kojem razdoblju je sklopljen i predmetni Ugovor o kreditu), povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita (uključujući i tužitelja) sklapajući ugovore o kreditima te koristeći ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom i drugim internim aktima tuženika, te u razdoblju od 01. studenog 2004.g. do 31. prosinca 2008.g. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita (pa tako i ovdje tužitelja) sklapajući ugovore o kreditima te koristeći ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valutna klauzula, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja ugovora tuženik, kao trgovac, i korisnici kreditnih usluga, kao potrošači, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa.

9. Sukladno članku 502.c Zakona o parničnom postupku i članku 118. Zakona o zaštiti potrošača ovaj sud vezan je za utvrđenja iz navedenog postupka zaštite kolektivnih interesa potrošača, tj. vezan je za utvrđenje da je ništetna odredba tuženika o promjenjivoj stopi redovne kamate i odredba o valutnoj klauzuli. U tom pravcu nije potrebno provoditi dokazni postupak neovisno o tome što se u postupcima kolektivne zaštite pravna zaštita pruža na općenitoj, odnosno apstraktnoj razini, s obzirom da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 106. Zakona o zaštiti potrošača u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete ili isplate.

10. Prema navedenom, citirane odredbe ZPP-a i Zakona o zaštiti potrošača propisuju direktan učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača i obvezuju sudove da se u posebnim postupcima radi ostvarenja prava potrošača mogu pozvati na utvrđenja iz pravomoćne presude kojom je prihvaćen zahtjev postavljen u tužbi iz članka 502.a stavak 1. ZPP-a.

11. Sudovi su u navedenim presudama donesenim u sporovima radi kolektivne zaštite potrošača, proveli test neravnoteže (analizom činidbe i protučinidbe), kao i test nesavjesnosti, te su svoju ocjenu o nesavjesnosti banaka, između ostaloga i tuženice, utemeljili u bitnom na činjenicama da trgovac nije potrošaču dao dovoljno informacija u fazi pregovaranja i zaključivanja ugovora o kreditu, a koje su bile važne za donošenje informirane odluke, da potrošača nisu upoznali s rizicima koji za njega proizlaze iz ugovora o kreditu, da potrošača nisu informirali o uvjetima jednostrane promjene kamatne stope (prema odluci trgovca), da je bila riječ o ugovorima u kojima je obveza potrošača ovisila o promjenjivim elementima (valutna klauzula i promjenjiva kamatna stopa), da su sporne odredbe u standardni ugovor ušle na inicijativu trgovaca (banaka), da su banke u vrijeme sklapanja ugovora trebale voditi računa i o interesima druge strane i odrediti neku referentnu vrijednost, da je nepošteno koristiti se odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, a kojima su banke bile ovlaštene jednostrano promijeniti obvezu potrošača, da su potrošači bili u ovisnom položaju, jer nisu imali drugu mogućnost doći do novčanih sredstava izvan kredita, a koji test nesavjesnosti su sudovi proveli s obzirom na okolnosti prije sklapanja ugovora o kreditu, odnosno prilikom pregovaranja o uvjetima kredita i trenutku sklapanja kredita.

12. Sve naprijed izloženo ne znači apriori automatsku primjenu pravnih stavova iz kolektivnog spora u predmetnoj parnici, već da je u njoj na tuženiku, kao trgovcu u odnosu na kojeg je kao tuženika vođen navedeni kolektivni spor i u odnosu na kojeg je donesena pravomoćna presuda u tom sporu, bio teret dokazivanja da se odluke donesene u tom sporu ne mogu primijeniti i na konkretni ugovor.

12.1. U skladu sa tim na tuženiku je bio teret dokazivanja činjenica iz kojih bi proizlazilo da se predmetni ugovor o kreditu ne može podvesti pod činjenični supstrat na kojem se temelje pravna utvrđenja iz presuda donesenih u kolektivnom sporu – da ugovorne odredbe o načinu promjene stope ugovorne kamatne stope odlukom kreditora te odredbe o valutnoj klauzuli u CHF nisu identične onima koje je imao u vidu sud u kolektivnom sporu, tj. da su odredbe predmetnog ugovora razumljive za potrošača, i da se je o spornim ugovornim odredbama prilikom sklapanja ugovora pregovaralo, slijedom čega se iste ne bi mogle smatrati nepoštenim.

12.2. Međutim, tuženik to u provedenom postupku nije dokazao niti je u tom pravcu ponudio odgovarajuće i konkretne dokaze kojima bi bilo moguće utvrditi kako su tužitelju pri sklapanju ugovora kreditorovi zaposlenici (konkretna i po tuženiku imenovana osoba) protumačili i objasnili značaj i posljedice spornih ugovornih odredbi, odnosno da su mu te odredbe učinili razumljivima, i to ne samo formalno i gramatički kako tuženik shvaća razumljivost ugovorne odredbe, već razumljivima i suštinski, kako ju razmatra i sud u sporu za zaštitu kolektivnih interesa, ali i Sud Europske unije u predmetu C-186/16, prema kojem razumljivost odredbe podrazumijeva da su korisniku kredita od strane kreditora pružene potpune informacije kako bi mogao donositi razborite i informirane odluke te da na temelju njih može procijeniti ekonomske posljedice koje bi takva odredba mogla imati za njegove financijske obveze.

13. Tužiteljica je saslušana kao parnična stranka iskazala da je sklopila ugovor o kreditu s tuženikom 2005. godine u svrhu kupnje stana u Zagrebu kojeg je koristila za osobne potrebe. Taj stan je prodavala Ingra koja ju je uputila da ugovor o kreditu sklopi s tuženikom koji je bio njihov poslovni suradnik. Otišla je u poslovnicu tuženika i rekla da joj treba kredit i za koju s vrhu te su joj djelatnici tuženika potvrdili da su u suradnji s Ingrom. Djelatnici tuženika su joj ponudili sklapanje ugovora veznog za valutu CHF, a sjeća se da ih je pitala može li uzeti ugovor vezan za drugu valutu, primjerice marke, međutim rekli su joj da mora uzeti ugovor u CHF. Dali su joj neke okvirne kamate, izračunali mjesečne anuitete na temelju iznosa kojeg je uzela. Nakon toga je išla na solemnizaciju ugovora kod javnog bilježnika koji joj je pročitao ugovor i pitao je li ga razumjela, a nije joj ništa objašnjavao o promjenjivoj kamatnoj stopi. Pročitala je taj ugovor i razumjela ga u osnovnim odredbama a navodi da joj nitko nije rekao da će rata toliko skočiti i da će biti kako je na kraju bilo. Nije imala mogućnost pregovaranja o pojedinim odredbama ugovora i nije mogla utjecati da neka ugovorne odredba bude povoljnija za nju. Naime ugovor o kreditu je sastavila banka po špranci te joj je ponuđeno sklapanje ugovora po principu "uzmi ili ostavi", tj. rečeno joj je da je ugovor takav kakav je i ona nije tu ništa mogla. Kada ju se pitalo je li joj itko objasnio ugovornu odredbu o promjenjivoj kamatnoj stopi i mehanizmu promjene kamatne stope navela je da joj nitko nije ništa pojasnio. Banka je mjesečno slala obavijest o rati koju mora podmiriti. Ne sjeća se točno kolika je bila početna visina rate, a koliko je narasla, svakako puno je porasla, skoro duplo. Sjeća se da je razmišljala hoće li konvertirati ugovor o kreditu u drugu valutu međutim na kraju se odlučila isplatiti kredit u cijelosti.

14. Slijedom navedenog, a i s obzirom da tuženik u ovom postupku nije dokazao da je tužitelj kao potrošač u konkretnim okolnostima bio upoznat s načinom promjene tečaja i kamate te da se ponašao drukčije, da je njegova situacija prilikom sklapanja ugovora o kreditu s tuženikom drukčija od onoga što je utvrđeno u kolektivnom sporu, ocjena je ovog suda kako je upravo dio odredbe čl. 4. Ugovora o kreditu kojom je promjena kamatne stope vezana uz jednostranu odluku tuženika, a koje pitanje sud ocjenjuje kao prethodno pitanje relevantno za odlučivanje o tužbenom zahtjevu za isplatu preplaćenog po osnovi kamate, ništetna. Posebno se pojašnjava da sama promjenjivost kamate stope nije ništetna i da je zakonom bila dopuštena, no ono što je predmet spora i što nije zakonito je jednostrana promjena kamatne stope na štetu suprotne ugovorne strane bez valjanog pristanka tužiteljice kao potrošača.

15. Prema odredbi čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, dalje ZOO) u slučaju ništetnosti ugovora, svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protiv vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe, pravno se smatra zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove iz čl. 1111. ZOO-a. Stoga, kako se radi o ništetnosti sporne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, navedeno mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da takve odredbe nije bilo. Utvrđenjem ugovorne odredbe ništetnom, potrošač stječe subjektivno pravo na restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora, neovisno o tome kada je utvrđeno da su ugovorne odredbe ništetne. Stoga je tuženik u obvezi vratiti stečeno bez osnove temeljem odredbe čl. 1111. ZOO sa zateznom kamatom od dana stjecanja u skladu s odredbom čl. 1115. ZOO jer je tuženik nepošteni stjecatelj s obzirom da je postupao protivno ZZP/03 i ZOO.

15.1. Također, u odnosu na prigovor tuženika o prekluziji prava jer je predmetni ugovor prestao isplatom 2010., treba reći da odredbama ZOO-a nisu propisana ograničenja za postavljanje restitucijskog zahtjeva u slučaju da je ugovor o kreditu u cijelosti ispunjen (izvršen), pa to nije relevantno za odlučivanje u ovoj pravnoj stvari. Naime, ispunjenjem ugovora ne nestaje uzrok ništetnosti (Vrhovni sud Republike Hrvatske, Revt-150/07 od 30. siječnja 2008.). Zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe pravno se smatra zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove iz čl. 1111. ZOO. Sudsko utvrđenje ništetnosti odredbe mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da takve odredbe nije bilo. Utvrđenjem ugovorne odredbe ništetnom potrošač stječe subjektivno pravo na restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba ništetna.

16. Nije osnovan prigovor zastare.

16.1. Podnošenjem kolektivne tužbe Trgovačkom sudu u Zagrebu u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, a koji postupak je pokrenut podnošenjem tužbe 4. travnja 2012., došlo je do prekida zastare u smislu odredbe čl. 241. ZOO-a. Po pitanju zastare se izričito izjasnio Vrhovni sud u presudi Rev-2245/2017 od 20. ožujka 2018. Prema shvaćanju Vrhovnog suda RH izraženom u toj odluci pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO-a, te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe, dakle od 13. lipnja 2014. glede zahtjeva za povrat preplaćenih iznosa s osnova promjene kamatne stope jednostranom odlukom Banke, odnosno od 14. lipnja 2018. glede zahtjeva za povratom onog novčanog iznosa preplaćenog temeljem odredbe ugovora o kreditu kojom se glavnica veže za valutu švicarski franak. Valja ukazati i na zauzeto pravno shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Su-IV-33/2022-2 od 31. siječnja 2022. godine prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju

ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći tek od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Kako je ništetnost ustanovljena, kao u ovom slučaju već u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite.

16.2. U skladu s navedenim, pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača došlo je do prekida zastare te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka:

- od 13. lipnja 2014. glede zahtjeva za povrat preplaćenih iznosa s osnova promjene kamatne stope jednostranom odlukom Banke,
- od 14. lipnja 2018. glede zahtjeva za povratom onog novčanog iznosa preplaćenog temeljem odredbe ugovora o kreditu kojom se glavnica kredita veže za valutu švicarski franak, pa s obzirom na podnošenje tužbe 12. lipnja 2019., zastarni rok nije protekao, pa prigovor zastare tuženika nije osnovan.

17. Slijedom navedenog proizlazi da je tuženik u obvezi vratiti tužitelju onaj novčani iznos preplaćenih iznosa anuiteta, i to u visini razlike između iznosa kamate naplaćene tužitelju po predmetnom Ugovoru o kreditu i iznosa kamate koji bi istom bili naplaćeni da je tuženik kamatu u otplatnom razdoblju obračunavao primjenom kamatne stope od 4,27 % godišnje.

18. Na okolnost utvrđenja visine tužbenog zahtjeva sud je proveo dokaz financijskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku Ivanki Sušić sa zadatkom izraditi nalaz i mišljenje u kojem će utvrditi kolika je razlika, prikazana u valuti EUR, između iznosa kamate naplaćene tužitelju po Ugovoru o kreditu br. 9011293561 sklopljenog 9. svibnja 2006. i iznosa kamate koji bi istom bili naplaćeni da je tuženik kamatu u otplatnom razdoblju obračunavao primjenom kamatne stope od 4,27 % godišnje, te u nalazu prikazati i datume (unutar svakog mjeseca) kada je izvršeno plaćanje anuiteta kredita.

19. Iz nalaza i mišljenja financijskog vještaka Ivanke Sušić proizlazi da je razlika prikazana u valuti EUR, između iznosa kamate naplaćene tužitelju po Ugovoru o kreditu br. 9011293561 sklopljenog 9. svibnja 2006. i iznosa kamate koji bi istom bili naplaćeni da je tuženik kamatu u otplatnom razdoblju obračunavao primjenom kamatne stope od 4,27% godišnje, te prikazani i datumi (unutar svakog mjeseca) kada je izvršeno plaćanje anuiteta kredita, prikazano je na stranici 3. do 6. ovog vještva i iznosi 2.734,14 eura.

19.1. Na nalaz i mišljenje sudske vještakinje stranke nisu imale primjedbi, a kako je vještačenje napravljeno stručno i jasno, sukladno pravilima struke, to ga je sud u cijelosti prihvatio.

20. Slijedom navedenog, temeljem nalaza i mišljenja sudske vještakinje Ivanke Sušić, koji nalaz sud u cijelosti prihvaća kao vjerodostojan i stručan, te na istog nije

bilo prigovora, sud je utvrdio da je tuženik temeljem odredbe čl. 323. st. 1. i čl. 1111. st. 1. ZOO-a u obvezi isplatiti tužitelju na ime preplaćenih iznosa temeljem ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi iznos od 2.734,14 EUR. Na svaki preplaćeni mjesečni iznos tužitelju pripadaju zakonske zatezne kamate sukladno odredbi čl. 1115. ZOO-a i to od dana kada su izvršene pojedine uplate kako to tužitelj i zahtijeva, a koji datumi uplata su razvidni iz nalaza i mišljenja vještaka.

20.1. Odluka o visini stope zatezne kamate temelji se na odredbi čl. 29. st. 2. i 8. ZOO-a.

21. Slijedom iznesenog odlučeno je kao u izreci presude.

22. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1., čl. 155. i čl. 158. st. 1. ZPP-a i odredbama važeće Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/2023 dalje u tekstu: Tarifa).

22.1. Kod odlučivanja o troškovima postupka prema uspjehu stranaka u sporu u kojem je tužitelj tijekom postupka smanjio tužbeni zahtjev, o troškovima se odlučuje prema uspjehu u sporu u odnosu na vrijednost predmeta spora smanjenog tužbenog zahtjeva, s time da treba uzeti u obzir djelomično povlačenje tužbe.

22.2. Naime, prema pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 26. travnja 2021., smanjenje tužbenog zahtjeva djelomično je povlačenje tužbe iz čl. 193. ZPP-a, a navedeno se reflektira na odluku o troškovima uzrokovanim povlačenjem te u takvoj situaciji treba na odgovarajući način primijeniti odredbe ZPP-a o naknadi troškova u slučaju povlačenja tužbe. Pri tome treba voditi računa jesu li prema tarifnom razredu s obzirom na vrijednost predmeta spora, isticanjem zahtjeva iznad konačno postavljenog nastali posebni troškovi zastupanja (VSRH Rev 97/2022-2 od 29. kolovoza 2023.). Međutim, u ovom slučaju smanjenje tužbenog zahtjeva u skladu s nalazom i mišljenjem vještaka na iznos od 2.734,14 EUR-a umjesto prvotno utuženog iznosa od 30.000,00 HRK (3.981,68 EUR-a) nije utjecalo na visinu troškova zastupanja tuženika po odvjetniku jer prema Tarifi visina naknade za zastupanje u odnosu na smanjeni tužbeni zahtjev je ista kao u odnosu na raniji zahtjev istaknut u tužbi te tuženiku zbog navedenog nisu nastali posebni troškovi zastupanja.

22.3. Tužiteljici je priznat trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku, u skladu s dostavljenim troškovnikom, uzimajući u obzir vrijednost smanjenog predmeta spora, te odredbe Tarife, i to za sastav tužbe 100 bodova (Tbr.7/1), sastav podneska od 28. lipnja 2022. 100 bodova (Tbr. 8. t. 1.), sastav podnesaka od 21. travnja 2023. i od 4. ožujka 2026. po 25 bodova (Tbr. 8. T. 4), zastupanje na ročištima od 7. srpnja 2022., 28. rujna 2022., 9. lipnja 2026. po 100 bodova (Tbr. 9. T.1.), dakle ukupno 550 bodova, što u skladu s vrijednošću boda iz Tbr. 54. Tarife i PDV od 25 % iznosi 1.375,00 EUR-a. Tom iznosu je u cijelosti kao nužan i neovisan o uspjehu u sporu pribrojen trošak predujma za vještačenje u iznosu od 398,17 EUR-a, što konačno daje iznos od 1.773,17 EUR-a. Tužitelj je temeljem odredbe članka 6. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 51/2023) oslobođen od plaćanja sudskih pristojbi, pa slijedom navedenog nema obvezu plaćanja sudske pristojbe na presudu. Tužiteljici nije priznat trošak sastava zastupanja na ročištu od 16. rujna 2026., budući da je ročište radi izvođenja dokaza

saslušanjem tužiteljice zakazano za 14. svibnja 2026. (preloženo na 9. lipnja 2026.), a na to ročište tužiteljica nije pristupila, pri čemu nije dokazima opravdala spriječenost pristupa na ročište, već je njezina punomoćnica paušalno navela da je bila spriječena pristupiti i zamolila odgodu ročišta. Stoga je ovaj sud stajališta da u takvim okolnostima, osobito vodeći računa o pravilima ZPP-a koja određuju jedno ročište za glavnu raspravu, trošak još jednog ročišta radi izvođenja dokaza saslušanjem tužiteljice ne može opravdano pasti na teret protivne strane.

22.4. Slijedom navedenog, naloženo je tuženici u roku od 15 dana naknaditi tužiteljici parnični trošak u iznosu od iznose 1.773,17 EUR, pa je odlučeno kao pod točkom II. izreke rješenja. Na tako utvrđeni iznos troška tužitelju su dosuđene zatezne kamate tekuće od donošenja presude pa do isplate, po kamatnoj stopi propisanoj čl. 29. st. 2. i 8. ZOO-a, a temeljem odredbe čl. 151. stavak 3. ZPP-a.

U Dubrovniku 15. listopada 2026.

Sutkinja

Ana Srhoj

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 (petnaest) dana računajući od održavanja ročišta za objavu presude ukoliko je stranka bila uredno obaviještena o održavanju ročišta za objavu, odnosno od primitka prijepisa presude ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude. Žalba se podnosi ovom sudu, pismeno, u 3 (tri) primjerka, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

PRESUDA SE DOSTAVLJA:

1. punomoćnik tužitelja
2. punomoćnik tuženika

Broj zapisa: **9-3088e-b5a41**

Kontrolni broj: **0f0be-213a6-ad1bc**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Dubrovniku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.